

Til lovforslag nr. L 211. Betænkning afgivet af Retsudvalget den 20. februar 1992

Betænkning

over

Forslag til lov om opholdstilladelse for statsløse palæstinensere fra Libanon

[af Elisabeth Arnold (RV) og Marianne Jelved (RV)]

Udvalget har behandlet lovforslaget i nogle møder og har herunder stillet spørgsmål til justitsministeren, som denne har besvaret skriftligt.

Endvidere har udvalget modtaget skriftlige henvendelser fra Flygtningenævnet og Kommunernes Landsforening.

Herefter indstiller et *flertal* (Socialdemokratiets, Socialistisk Folkepartis og Det Radikale Venstres medlemmer af udvalget) lovforslaget til *vedtagelse uændret*, idet flertallet udtaler følgende:

Det har under udvalgsbehandlingen været anbefalet fra Direktoratet for Udlændinge i justitsministerens svar på spørgsmål 25, jf. bilag 16, at lovforslagets tekst skulle tydeliggøres med hensyn til afgrænsning af tidsperioden.

Lovforslagets tekst (§ 1) omfatter statsløse palæstinensere fra Libanon, som har opholdt sig i Danmark som asylansøgere i mere end 12 måneder.

Tidspunktet, hvor en person har tilkendegivet sig som flygtning (asylansøger) over for de danske myndigheder, er veldefineret og registreret for alle asylansøgere. Dette tidspunkt må efter flertallets opfattelse lægges til grund for afgrænsningen.

Et *mindretal* (Det Konservative Folkepartis og Venstres medlemmer af udvalget) indstiller lovforslaget til *forkastelse* ved 3. behandling.

Mindretallet bemærker, at det er beklageligt, at sagsbehandlingstiderne i asylsager kan

udstrækkes så langt, som det er tilfældet efter det gældende system i henhold til udlændingelovgivningen. Dette bør imidlertid efter mindretallets opfattelse føre til, at man på et generelt plan overvejer sagsbehandlingsprocedurerne, f.eks. i forbindelse med en kommende snarlig ændring af udlændingelovgivningen, og ikke ved at give særfordele til en enkelt gruppe personer som konsekvens af en lang sagsbehandlingstid. Med lovforslaget løses intet grundlæggende ved de problemer, som det tunge klagesystem giver anledning til, og Folketinget bliver beklageligvis inddraget i sager med nogle personer, som i forvejen har fået prøvet deres sager af de myndigheder, der efter udlændingeloven har fået tillagt kompetencen til at afgøre disse. Sagerne har i mange tilfælde været overvejet særdeles nøje af de kompetente myndigheder ad flere omgange med det resultat, at de betingelser for at få opholdstilladelse her i landet, som er opstillet i udlændingeloven, ikke har været opfyldt. Derfor er det forkert, at Folketinget, uden at andre omstændigheder foreligger end dem, der allerede har været gjort gældende for de kompetente myndigheder, alligevel i realiteten meddeler en varig opholdstilladelse. Dette er et særdeles vidtgående indgreb i det system, som et flertal i Folketinget selv har opbygget i den nugældende udlændingelov.

Et *andet mindretal* (Fremskridtspartiets medlem af udvalget) indstiller lovforslaget til *forkastelse* ved 3. behandling og advarer Fol-

ketingets øvrige partier mod konsekvenserne af en vedtagelse af lovforslaget.

De vigtigste konsekvenser vil være:

1. Forøgelse af indvandringen til Danmark med mindst 1.500 til 2.000 personer.

Ifølge en opgørelse fra Direktoratet for Udlændinge vil mindst 421 og måske op til 470 personer være direkte omfattet af loven og således få opholdstilladelse efter lovens vedtagelse.

Justitsministeren har ikke afkræftet, at opholdstilladelsen giver hver enkelt af de op til 470 palæstinensere ret til at invitere børn, ægtefælle og forældre over 60 år til Danmark, hvor de pågældende familiemedlemmer vil have retskrav på at få opholdstilladelse.

Det er skuffende, men samtidig kendetegnende for Justitsministeriets arbejdsform, at ministeriet ikke af egen drift har foretaget nogen som helst beregninger over de demografiske (befolkningsmæssige) konsekvenser af lovforslaget. Det kan derfor kun skønsmæssigt og meget forsigtigt anslås, at lovforslagets vedtagelse vil føre til en acceleration af indvandringen med formentlig ikke under 1.500-2.000 personer inden for en to-treårig periode.

Over en længere periode på 10-20 år kan der, afhængig af om de pågældende tager varigt ophold her i landet, omfanget af familiesammenføringerne (både de umiddelbare og de efterfølgende sammenføringer), fødselshyppighed etc., formentlig påregnes en tilvækst i den herboende palæstinensiske befolkning på ikke under 5.000-10.000 personer sammenlignet med situationen, hvis lovforslaget bliver forkastet.

2. Væsentlige økonomiske afsavn for danskerne.

Enhver ved, at de palæstinensere, der er omfattet af lovforslaget, allerede på nuværende tidspunkt har påført det danske samfund en udgift på mange millioner kroner. Det er klart ansvarsløst, at hverken forslagsstillerne eller regeringen interesserer sig for de økonomiske konsekvenser af lovforslaget. Den herskende Christiansborgoverklasse, der udgør flertallet bag dette forslag, kan helt hovedløst vedtage lovforslaget og videresende regningen til den i forvejen hårdt prøvede danske befolkning. At det politiske flertal ved at tildele palæstinenserne opholdstilladelse er på klar kollisions-

kurs med befolkningsflertallet, betragtes på Christiansborg med overlegen ligegyldighed.

Fremskridtspartiet kan kun forsøge at kæmpe imod den af befolkningen uønskede indvandring og appellere til det politiske flertal om at besinde sig. Lykkes det ikke, må Fremskridtspartiet i stedet appellere til befolkningen om at skifte det politiske flertal ud, jo før, jo bedre.

Men indtil det sker, må danskerne som følge af palæstinensersærloven i de kommende år affinde sig med udgifter til bl. a. følgende formål:

- bolig,
- bistandshjælp,
- arbejdsløshedsunderstøttelse,
- sygedagpenge,
- læge- og medicinudgifter,
- kost,
- lommepege,
- tøj,
- socialrådgivere,
- undervisning,
- tolke,
- advokater,
- rejse- og befodringsudgifter,
- kulturelle aktiviteter,
- lønudgifter til flygtningenævn, kommunale myndigheder, Justitsministeriet, politi samt måske domstole, fængselsvæsen og andre offentlige myndigheder.

3. Krav om opholdstilladelser fra andre indvandrergupper.

Lovforslaget omfatter kun et meget lille og stærkt afgrænset udsnit af de folkeslag, der har behov for eller kunne ønske sig at søge væk fra deres eget hjemland på grund af forfølgelse, fattigdom, sult, borgerkrige, politisk uro, epidemiske sygdomme og mange andre grunde.

Skulle man følge det politiske flertals generelle og helt uforsvarlige grundindstilling, kunne man med lige så god ret åbne for automatisk tildeling af opholdstilladelse for store etniske grupper såsom iranere, irakere, palæstinensere, algerere, serbere, kroater, makedoniere, folkeslag fra det tidligere Sovjetunionen, fra Rumænien, Albanien, Haiti og fra en meget lang række andre områder overalt i verden.

Det er hævet over enhver tvivl, at lovforslagets vedtagelse vil føre til en markant vækst i flygtninge- og indvandrerpreset på de danske grænser.

Folketingsflertallet handler, som om det slet ikke forstår virkningerne af en lovgivning som denne og de forhåbninger og forventninger, den vil sætte i gang, når kendskabet til loven rygtes rundt om i verden.

Folketingsflertallet har intet som helst bud på, hvordan man vil håndtere de mere langsigtede virkninger af en forøget og accelererende vækst i indvandringen. Her bliver der tale om både økonomiske, kulturelle og mange andre sidevirkninger, som flertallet overhovedet ikke kan overskue eller argumentere for. Denne lovgivning vil med usvigelig sikkerhed styrke tendensen til, at Danmark, der før Poul Schlüters regeringstid var et forholdsvis homogent samfund, inden for en kort årrække bliver et multietnisk samfund med en række forskellige nationaliteter, sprog, religioner og de deraf følgende uundgåelige kultursammenstød.

Mange andre synspunkter kunne anføres imod det utrolig letsindige og i mere end én forstand kostbare lovforslag, der nu presses igennem mod den danske befolknings vilje.

Der er kun to ting, der er endnu mere utrolige end det politiske flertals ligegyldighed over for befolkningen.

Det ene er, at regeringen endnu en gang slår hælene sammen, står ret og beredvilligt påtager sig lydigt at administrere det alternative flertals politik, selv om regeringen er modstander af denne politik. Men dette afdækker samtidig hulheden i regeringens påståede ønsker om »stramning« af udlændingepolitikken.

Det andet utrolige er, at befolkningen finder sig i det politiske flertals overgreb. For sådan opleves loven, som et overgreb mod C-holdet,

mod syge og handicappede, mod tusinder af danskere, der må lide afsavn, mens fremmede strømmer ind til hele verdens socialkontor: Danmark. Men dette finder befolkningen sig nok heller ikke i længere end til førstkommande folketingsvalg.

Et tredje *mindretal* (Centrum-Demokraternes medlem af udvalget) indstiller lovforslaget til *forkastelse* ved 3. behandling, uanset at mindretallet har respekt for intentionerne bag det.

Mindretallet ønsker ikke at lave direkte lovgivning for enkelte grupper af asylansøgere.

Dog er Centrum-Demokraterne i stærk tvivl om, hvorvidt det er forsvarligt at tilbagesende flygtninge til et besat land. Af justitsministerens svar på spørgsmål 12, jf. bilag 16, fremgår, at indrejsekontrollen i Beiruts lufthavn ud over af libanesiske også udøves af syriske myndigheder. Dette beviser, at der er tale om okkupation fra en fremmed magt.

Det fremgår af svarene på spørgsmålene 11 og 30, jf. ligeledes bilag 16, at et stort antal europæiske lande ikke for tiden udsender palæstinensiske flygtninge til Libanon, medens andre kun gør det undtagelsesvis.

Mindretallet fæster lid til notatet af 18. oktober 1991 fra Justitsministeriets Lovafdeling. Dette konkluderer, at det under alle omstændigheder, hvor afgørelser er appelleret, er justitsministeren og altså ikke Flygtningenævnet, der har ansvaret for tilbagesendelse af flygtninge.

Et fjerde *mindretal* (Kristeligt Folkepartis medlem af udvalget) indstiller lovforslaget til *forkastelse* ved 3. behandling.

Dorte Bennedsen (S) Erling Christensen (S) Lise Hækkerup (S) Frank Jensen (S)

Holger Graversen (S) Karen Jespersen (S) Ebba Strange (SF) nfm. Gert Petersen (SF)

Arne Melchior (CD) Grove (KF) fmd. Helge Adam Møller (KF) Inge Dahl-Sørensen (V)

Birthe Rønn Hornbech (V) Svend Aage Jensby (V) Pia Kjærsgaard (FP)

Niels Helveg Petersen (RV) Inger Stilling Pedersen (KRF)